

Michael T. Anderle

WINTER WONDERLAND

**CHRISTMAS KRINGLE 3
EEN KERST ACTIE AVONTUUR**

**Aan familie, vrienden en
iedereen die graag leest.**

**Dat we allemaal de kans mogen
krijgen om het leven te leiden
dat voor ons is bestemd.**

IMPRINT

Oorspronkelijke titel

Christmas Kringle: Winter Wonderland

Copyright © 2022 LMBPN Publishing

Omslag: Andrew Dobell, www.creativeedgestudios.co.uk

Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com

Eerste editie (USA), 2022.

Winter Wonderland (Christmas Kringle 3)

Nederlandse vertaling:

Eduard Meinema, december 2022, www.transfiction.nl

Copyright © 2021 LMBPN Publishing

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Kurtherian Gambit serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2015-2021, Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com. Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com

ISBN:

978-1-68500-784-3 ebook

978-1-68500-783-6 paperback

NUR 333

NL22-0013-00030 – Versie 1.01

Hoofdstuk 1

Niets verliep zoals hij het wilde. Kris had dat op de harde manier geleerd en hij had het gevoel dat Claudia het ook zou leren. Toch nog niet.

Hij tikte op het scherm en riep een van de ontwerpen op waaraan hij had gewerkt. Het was niet iets dat voorheen deel uitmaakte van zijn leven, en het had even geduurd voordat hij eraan gewend was geraakt. De eerste paar jaar had het gevoeld of hij gewoon alles deed, cadeautjes naar de rest van de planeet brengen, kinderen belonen als ze aardig of ondeugend waren.

Het had, als hij eerlijk was, als boetedoening gevoeld. Betalen voor al het onrecht dat hij in de wereld had begaan door één keer per jaar te proberen magie te creëren. Naarmate de klussen vorderden, was het leuk, hoewel niet zonder gevaren.

Hij was blijven hangen en hij besepte nu dat er meer bij de functie kwam kijken dan ervoor zorgen dat de cadeautjes op tijd en in goede orde werden bezorgd. Zijn verandering van gedachten was in het begin subtiel geweest, te beginnen met ideeën om de operatie soepeler en sneller te laten verlopen. Nadat hij het idee voor de nieuwe slee had gekregen, begon hij te vermoeden dat er iets meer aan de hand was.

Het was niet de Werkplaats die met zijn geest speelde. Die theorie had hij al vroeg opgegeven. Nee, hij was gewoon creatiever en stond meer open voor nieuwe ideeën dan hij was geweest. Er was meer dan één juiste manier om de zaak te runnen, en nadat hij die filosofie had geaccepteerd, bleven innovatieve concepten naar hem toe komen.

Zeker, de slee was zijn meesterwerk. Zelfs hij wist niet zeker waartoe het in staat was, en gelukkig was het nog niet nodig geweest om het te testen.

Het was een interessante gemoedstoestand om in te verkeren en hij betwijfelde of die gedachte vanzelf in hem was opgekomen. Kris was nooit het creatieve type geweest, zelfs niet als kind. Hij was een doorzetter geweest, zelfs toen hij kniehoog was, en dat was zowel in zijn jeugd als in zijn volwassen leven doorgedrongen. Er was nooit een prikkel voor hem geweest om iets anders te zijn, maar dat was aan het veranderen.

Nog verrassender was dat hij dezelfde verandering bij Claudia zag, hoewel ze meer open leek te staan voor de mogelijkheden. Ze was elke dag op de fabrieksvloer geweest en deed het werk waar OSHA nooit de moeite voor had genomen: alles stroomlijnen en zorgen voor de veiligheid van de elfen die achterbleven.

Hij was verrast geweest toen ze naar hem toe was gekomen met een lijst van alles wat veranderd moest worden, te beginnen met de lay-out van de lopende band, die blijkbaar gevaarlijk was. Het was verontrustend om te weten dat hij zijn mensen in gevaar had gebracht.

Zijn aanvankelijke gedachte, dat er geen ongelukken waren gebeurd sinds hij het roer had overgenomen, werd van tafel geveegd toen hij beseftte dat er maar één incident nodig was. Zelfs in een magische Werkplaats moesten er gezondheids- en veiligheidsvoorschriften zijn om te voorkomen dat de magie verkeerd zou uitpakken.

Geen van de elfen had tegen de veranderingen geprotesteerd, en alles liep rustiger en rook minder naar motorvet.

Claudia wist waar ze het over had. 'Kris!'

Het gereedschap in zijn hand viel op de grond omdat hij schrok van Claudia's stem die door de intercom klonk.

'Wist ze... Nee, ze had niet kunnen weten dat ik aan haar dacht,' mompelde Kris, zijn zenuwen bedwingend en zijn vingers door zijn smetteloze witte baard halend voordat hij antwoordde. 'Hey hoe gaat het?'

‘Wat is daarboven gebeurd?’ antwoordde ze direct.

‘Niks.’

‘Hoorde ik geen klap?’

‘Jij... Ik was aan het werk, oké? Ik was in de zone, en je liet me schrikken. Ik liet een moersleutel vallen en daardoor vielen nog een paar andere gereedschappen op de grond.’ Kris hield zijn hoofd schuin om de schade te bekijken. Gelukkig was er weinig beschadigd, maar hij moest de mok vervangen die de elfen hem voor zijn verjaardag hadden gegeven. Anders zou hij het eindeloos moeten aanhoren. ‘Je hebt me gebeld. Wat is daar beneden aan de hand?’

‘Ik heb je hier op de vloer nodig om wat controles uit te voeren, een paar puntjes op de I te zetten, en dat magische ding te doen dat je doet waardoor de Werkplaats niets terug kan veranderen.’

‘Dat doet het niet. Het zorgt er gewoon voor dat alles past bij de esthetiek van de Werkplaats. Het bestaat al veel langer dan wij, en het moet ervan overtuigd zijn dat nieuw beter is.’

Zo werkte het niet, maar hij wist nog steeds niet zeker wat de Werkplaats van hem nodig had als het om de veranderingen ging. Het volgde meestal alle wijzigingen die hij wilde aanbrengen, maar er waren kleine aanpassingen die Claudia maakte waar het niet mee akkoord ging.

Die twee moesten op dezelfde golflengte komen.

‘Wat dan ook. Ik heb je hier beneden nodig,’ drong Claudia aan.

‘Oké, ik kom eraan. Geef me een ogenblikje.’ Kris zuchtte en wreef over zijn slapen. Hij beseftte dat hij koffie nodig had om de rest van de dag door te komen. Hij was zo diep in de zone geweest dat hij het bijna was vergeten.

Hij was in minder dan een minuut klaar met opruimen. Een andere vreemde toevoeging aan zijn vaardigheden was dat hij goed met zijn handen kon omgaan, en hij wist niet zeker wat hij daarvan vond. Daarna voegde hij zich bij de elfen aan de productielijn.

De meesten van hen waren hard aan het werk, hoewel Claudia had aangedrongen op een schema waarin ze regelmatig pauzes hadden om ervoor te zorgen dat ieder zijn aandacht bij de les zou

houden. Er was dat jaar veel vraag, en hoewel hij had gedacht dat haar veranderingen die zouden vertragen, had ze alles aan de praat gekregen. De elfen waren akkoord gegaan met meer pauzes tijdens hun diensten.

‘Nick, hoe bevalt deze dag je tot dusver?’ vroeg Valy toen hij met hem op liep. Kris vertraagde. Lange versus kortere benen betekende dat hij Valy en de andere elfen hard liet werken om hem bij te houden.

‘Niet slecht. Ik ga wat tijd vrijmaken voor de Werkplaats,’ antwoordde Kris, huiverend bij zijn nieuwe naam en titel. ‘Ik zal dit jaar niets af krijgen, tenminste, ik denk het niet, maar misschien heb ik een aantal interessante toevoegingen aan onze line-up voor volgend jaar.’

‘Dat is goed.’

‘Werkelijk?’

‘Oh, ja. De bestellingen voor DooHickeys zijn dit jaar door het dak gegaan. ‘Ongekend’ was de term die werd gebruikt.’ Valy knikte ferm en gebaarde toen naar Kris om linksaf te slaan en naar de showroom te gaan waar Claudia op hen wachtte. ‘Ik weet niet zeker hoe het marketingteam het heeft doorgekregen, maar ik denk dat internet tegenwoordig voor alles kan worden gebruikt.’

Kris grinnikte en schudde zijn hoofd. ‘We zullen in staat zijn om aan de vraag te voldoen. Alles is eenvoudig aan de lijn te produceren en met Claudia’s make-over zouden we dit kwartaal een stevige productiviteitsstijging moeten zien.’

Dat was geen taal die hij gewend was te gebruiken, en het voelde nog steeds vreemd aan als hij het zelf gebruikte. Kris was op zijn best als hij sprak over flankerende posities, het innemen van de hoge grond en het beveiligen van de omgeving. Hij was niet geknipt voor dit management gedoe, hoewel het erop leek dat de Werkplaats andere plannen had.

Hij maakte die opmerking net toen ze Claudia’s gehoorsafstand binnenkwamen. Ze keek met een elf naar een klembord. Ze zat gehurkt om op ooghoogte te zijn, wat de elfen amuseerde

omdat ze zich op hun gemak voelden om met haar te praten terwijl zij stond.

‘Ik zeg niet dat je het schema moet wijzigen,’ zei ze terwijl ze haar blonde haar uit haar gezicht streek en het in de hoofdband stopte die ze droeg. ‘Ik zeg alleen dat dit een efficiëntere manier is om ieders pauzes in te plannen.’

‘Niemand wil de vroege pauze nemen. Dat is het probleem. Ten eerste betekent het dat je je lunch alleen eet, en dan nog wat, het betekent ook dat je een periode van zes uur hebt waarin je maar een kwartier pauze hebt. Iedereen wil tussen de middag lunchpauze nemen, dus het is beter om alle machines een uurtje stil te zetten en iedereen in die periode te laten eten.’

‘Het stilleggen van de machines betekent nog een half uur, wanneer iedereen terug is, om ze weer aan de gang te krijgen.’ Claudia zuchtte sinds ze het eerder aan Maiko had uitgelegd. ‘Ik ben gewoon op zoek naar een manier om in-efficiënte planning op te lossen, maar als je het gevoel hebt dat iedereen beter werkt als ze allemaal hun lunchpauze op hetzelfde tijdstip hebben, dan is dat aan jou. Ik doe alleen maar een suggestie.’

Maiko schudde haar hoofd. Ze wist wat de rest van de elven zouden zeggen, maar ze pakte het klembord toch. ‘Ik zal het ze voorleggen, maar ik zou mijn adem niet inhouden.’

‘Dat waardeer ik.’

Claudia glimlachte toen Kris en Valy haar bereikten. ‘Ik weet niet zeker hoe ik zo ben geworden.’

Ze had een punt. Niet zo lang geleden stond ze op de shortlist om een van de grootste militaire aannemers van het land te leiden. Die baan vereiste meedogenloosheid en het vermogen om een oogje dicht te knijpen voor de slechte dingen die ze de wereld aandeden.

Kris had vroeger operaties voor haar uitgevoerd. Hij kende de dieptepunten. Nu leidde ze de Werkplaats alsof ze het haar hele leven had gedaan. Hij zou er nooit aan wennen dat te zien.

‘Wat voor een persoon?’ vroeg Kris, terwijl hij een halve stap achteruit deed toen ze de afstand tot hem verkleinde.

‘Kom op, schat,’ mompelde ze terwijl ze op zijn borst klopte. ‘We hebben het erover gehad dat je je op je gemak moet voelen bij openbare uitingen van genegenheid.’

‘Juist.’ Kris schraapte zijn keel, knikte en boog zich voorover om haar te kussen. ‘Ik moet nog steeds wennen aan dit ‘een relatie hebben’-ding.’

‘Hé, ik ook.’

‘Maar jij hebt veel meer geoefend.’

‘Wiens schuld is dat?’

Dat was terecht. Relaties waren nooit zijn ding geweest. Claudia had hem verteld dat het een van zijn aantrekkelijkste eigenschappen was toen geen van beiden op zoek was naar iets voor de lange termijn. Gezien het feit dat zijn volgende missie op dat moment altijd zijn laatste kon zijn, hoefde geen van beiden gevoelens voor de ander te ontwikkelen.

Er waren dingen veranderd. Ze werkten allebei op de Noordpool en verspreidden vreugde en geluk over de wereld. Als dit de hel was, zou Kris de eerste zijn geweest om erop te wijzen dat het niet het eeuwige lijden was dat hij dacht dat het zou zijn.

‘De mijne.’ Hij gromde. ‘Ik zal eraan werken, in *mijn* tempo, oké?’

‘Dat vind ik prima.’ Claudia streek met haar vingers over zijn borst, wat gedachten opriep aan uitingen van genegenheid die op de meeste werkplekken niet waren toegestaan.

Kris schraapte zijn keel. ‘Dus, zodoende...’

‘Dus, zodoende...’ Ze ging verder. ‘Zoals Valy je zeker heeft verteld, hebben we een ongekend aantal bestellingen voor de DooHickey binnengekregen. We kunnen de bestellingen voor dit jaar regelen, maar ik was bezig de Werkplaats klaar te maken om de productie met twintig procent te verhogen, voor volgend jaar, en we zouden die groei de komende jaren voortzetten om de vraag bij te houden. Al mijn veranderingen worden echter steeds uitgesteld. Kun je met de Werkplaats praten om te zien of ik het kan helpen?’

‘Zo werkt het niet,’ merkte Kris op.

‘Ik weet het, ik weet het. Jullie hebben een complexe relatie.’ Ze wiebelde met haar vingers naar hem. ‘Kijk maar of er iets is dat ons kan helpen de Werkplaats te helpen. Ik verwacht geen resultaten, hoor, maar we zouden allemaal blij zijn als het je lukt.’

Kris testte haar op wat ze moest weten om het vol te houden met deze besloten groep. ‘Denk je dat we daar een beperkte productie van kunnen maken?’

Claudia deed haar mond open, waarschijnlijk nadat ze erover had nagedacht. Hij was echter niet zo subtiel als hij dacht dat hij was en ze beseftte dat hij wachtte op haar reactie.

‘We doen hier op de Noordpool geen beperkte productieruns,’ wierp ze tegen op een ferme maar beleefde toon. ‘Elk kind krijgt zijn cadeautjes. We draaien misschien als een fabriek, maar we hebben de klotzakken achtergelaten die probeerden de prijzen op te drijven door te doen alsof er een tekort was.’

Ze gaf hem *de Blik*. Ze wist wat hij probeerde te doen, en ze stelde het niet op prijs.

‘Ik ben het ermee eens,’ zei Kris, terwijl hij zijn grijns probeerde te verbergen. ‘Ik had het zelf niet beter kunnen zeggen.’

‘Dat komt omdat jij degene bent die me voor de gek heeft gehouden, idioot,’ gromde ze. Ze volgde Valy toen ze van de fabrieksvloer naar buiten liepen. Ze moesten hun jassen pakken of het risico lopen dood te vriezen. De elfen leken zich nooit zorgen te maken over de kou, maar de menselijke lichamen van haar en Kris waren niet gewend aan de gruwelijke omstandigheden. ‘Waarom vroeg je me dat? Het is niet alsof je veel controle hebt over wat we versturen, toch?’

‘Nee. Ik ben voornamelijk de voorman.’ Kris haalde zijn schouders op toen ze de stallen binnengingen, waar de rendieren het hooi dat voor hen was uitgestald aan het kauwen waren. ‘Hoe dan ook, ik vroeg het omdat we blijkbaar patentaanvragen hebben gekregen voor de DooHickey.’

Claudia snoof. ‘Dat geloof ik. Dat verdomde ding is geniaal. Die volgevreten patsers kunnen wel een andere manier vinden om hun volgende megajacht te financieren. Deze baby is van ons.’

Hoofdstuk 2

Het was echt goed om te zien dat Kris iemand in zijn leven had. Hij had de man bijgestaan en hem geholpen het werk te doen waarvoor hij was geselecteerd. Kris deed het werk goed en met een enthousiasme dat het laatste decennium afwezig was bij zijn voorganger. Toch had het gevoeld alsof Kris uit een soort automatische handelde.

Met Claudia nu in de mix, was Kris meer betrokken. Hij voelde zich ongemakkelijk, maar misschien was dat het punt. Hij moest veranderen, en Valy was al lang genoeg aanwezig om te weten dat mensen dat meestal beter deden als ze iemand hadden waarvoor ze wilden veranderen.

Sommigen zeiden dat het een symptoom was van mede afhankelijkheid. Maar mensen zijn, net als elven, sociale wezens die meestal alleen groeien als hun clan dat van hen verlangt. Was 'clan' het juiste woord? Misschien niet. Mensen hadden vreemde namen voor hun sociale groepen, afhankelijk van waarom die groep zich een voelde.

Dat hij zo dacht, vertelde Valy dat hij te veel tijd op internet doorbracht.

'Ik denk niet dat je me genoeg waardering geeft,' zei Claudia. 'In de buurt van deze rendieren zijn is een enorme stap.'

'Je kunt het feit dat je doodsbang voor ze bent niet zomaar naast je neerleggen,' antwoordde Kris.

'Ik was nooit bang voor ze. Ik heb gewoon een gezond respect voor wezens die twee keer zo groot zijn als ik en die me omver kunnen lopen. Ik hield gewoon afstand.'

Valy schudde zijn hoofd. De rendieren waren ongerust over de nieuwkomers. Mensen waren beladen met inconsistenties. Hij kon nooit begrijpen waarom ze de hoofdrollen in de operatie kregen, maar hij vroeg zich al lang niet meer af waarom de Werkplaats de beslissingen nam die ze nam.

‘Ze zien er onrustiger uit dan normaal,’ merkte Claudia op, nog steeds op afstand van hun gewei. ‘Is alles goed?’

‘Ja,’ verzekerde Valy haar, terwijl hij onder de hekken door dook en hen benaderde. ‘Ze raken gewoon opgewondener naarmate Kerstmis nadert. Het enige dat we eraan kunnen doen, is ze de sneeuw in laten gaan. Ze genieten er echt van.’

Kris grijsde. In tegenstelling tot zijn minnaar, genoot hij er echt van om in de buurt van de beesten te zijn. Het leek erop dat het gevoel wederzijds was toen een paar van hen naar de rand van hun stal liepen om hem te begroeten.

‘Ja, jullie zijn helemaal opgewonden, toch, maatjes?’ vroeg hij met de hoge stem die hij altijd aannam als hij met hen praatte.

Valy vond het altijd vreemd om die stem van de forse, bebaarde man te horen. Kris glipte de stal binnen, wat de aandacht trok van de rest van de kudde, die zich om hem heen begon te verzamelen. Eerst waren ze voorzichtig en snuffelden ze voorzichtig aan hem, maar toen werd hij overweldigd door het geluid van rinkelende belen en het zachte klikkende geluid waar de soort bekend om stond.

Het was een soort van overweldigende consensus. De rendieren naderden hem zoals puppy’s doen, probeerden zoveel mogelijk aandacht van hem te krijgen en slaagden er uiteindelijk in om de imposante man tegen een nabijgelegen hooiberg te duwen.

‘Claudia!’ riep hij en verdween in een opeenhoping van rendieren.

Ze keek bezorgd, pakte toen een tas aan de andere kant van de schuur en bracht die naar hem toe.

‘Bedankt!’ riep hij, hoewel zijn stem gedempt werd door de kakofonie die de kudde produceerde. Hij had wel iets met de rendieren. Hij vergat hun namen, en hoewel het Valy eindeloos irriteerde, leken de rendieren het niet erg te vinden als hij zoete lekkernijen

uitdeelde om op te kauwen. Wortelen zouden hen niet behagen - ze hadden meer voedingsstoffen nodig in hun dieet - maar ze wisten dat Kris degene was die hen de lekkernijen gaf.

De eenvoudigste weg naar het hart van de kudde was door hun magen, zo leek het. Valy kon het niet helpen, maar glimlachte toen Comet van de zijkant aankwam, de man bijna de hooiberg in duwend.

‘Oké, oké, dat is genoeg van jullie allemaal,’ gromde Kris eindelijk, terwijl hij overeind kwam omdat de zak leeg was. ‘Ik... nee! Niets in de zakken! Je verpest deze broek niet, en ik loop niet nog een keer in mijn ondergoed terug naar de fabriek.’

Valy liet zijn hoofd zakken en onderdrukte een lach. Dat was een geweldig gezicht geweest, hoewel Kris het zo goed speelde als hij had kunnen doen en zijn gezicht strak hield door zijn schaamtegevoel.

‘Het lijkt erop dat je ze in de stemming hebt gebracht,’ kondigde de elf aan; hij naderde de poort naar de stal, fluitend om hun aandacht te trekken, en verzamelde ze bij de ingang van de schuur. ‘We moesten ze aan de nieuwe slee laten wennen.’

‘Ik dacht dat je de rendieren met pensioen had laten gaan voor de nieuwe en verbeterde slee?’ Claudia sloeg haar armen over elkaar en keek hoe de kudde eenstemmig bewoog. ‘Degene die mijn mannen en ik van je hebben gestolen?’

‘Was jij dat?’ vroeg Valy.

Kris stak een hand op om te voorkomen dat Valy in opstand zou komen. ‘We hebben op basis daarvan veranderingen aangebracht, maar ja, zij was degene. Of een van hen. Claudia, je hebt me nooit verteld hoe jouw mensen in godsnaam de slee in handen kregen.’

Claudia haalde haar schouders op. ‘Verdomd als ik het weet. Ik kreeg alleen te horen dat we hightech transportapparatuur in ontvangst namen die reverse-engineered moest worden. Ik wist niet eens dat het iets met jou te maken had totdat je opdook in dat hotel.’

‘Hoe wist je in godsnaam dat ik erbij betrokken was?’ mompelde Kris en volgde de kudde de sneeuw in. ‘Het enige dat je moest weten, was dat ik er niet bij betrokken was.’

‘Kom op, Kris! Je geeft het Amerikaanse inlichtingennetwerk niet genoeg krediet. Ze wisten wat je aan het doen was, en het gesprek begon rond te gaan. Iedereen dacht dat je gek was geworden en besloot kerstman te spelen; totdat ze de techniek in handen kregen.

‘Toen begonnen mensen zich af te vragen of je een snelle klus moest klaren of aan het werk was voor een groep waar niemand van ons van had gehoord. Dus ja, toen ik dat hightech spul in handen kreeg dat zo mysterieus was dat het bijna magisch was, en toen je in de stad was die je het meest haat, moest ik wel aannemen dat je er iets mee te maken had. Ik ben verdomme niet achterlijk.’

Daar had Valy nooit bij stilgestaan. Er waren elementen in het spel waardoor ze konden werken zonder gestoord te worden, waarvan de meeste moesten worden bijgewerkt naarmate de wereld evolueerde. De maatregelen die genomen waren toen hij ermee begon te werken, zouden tegenwoordig niet meer voldoende zijn.

Mensen zouden weten wat ze deden, maar het zou nooit serieus worden genomen. Daarom moest de plotselinge diefstal van de slee worden onderzocht, anders zouden ze meer aandacht krijgen. Meer mensen zouden niet zomaar genoeg nemen het verhaal van een voormalige moordenaar die in Nick verandert.

Daar moest hij eens met Kris over praten, maar daar was nooit een goed moment voor geweest. Kris was degene met een achtergrond in die wereld, dus hij zou weten hoe het met hun beveiliging tegen de buitenwereld gesteld was.

Niet dat Valy dacht dat er iets doorheen zou kunnen breken. De Werkplaats ging nergens heen, maar het zou de werking van alles veranderen.

Kris fronste toen hij de rendieren door de sneeuw zag rennen. Ze waren er veel beter in dan de mensen die hen volgden. De dagen werden korter, dus gingen ze later naar buiten om te bewegen en moesten ze eerder hun hok in.

Dat gaf de elven meer tijd om de hindernisbaan voor ze op te zetten.

‘Ik weet niet zeker waarom we een nieuwe slee nodig hebben,’ merkte Kris op, terwijl hij naar het betreffende voertuig toe liep en het zeil eraf trok. ‘Degene die we hadden deed geweldig werk voordat hij werd gestolen. Zelfs toen vertrouwde hij op zijn gemechaniseerde functies, waardoor de meeste menselijke fouten wegvielen.’

‘Ik denk dat de Werkplaats daarom verandering wilde,’ merkte Valy op. ‘Het hele punt om jou en Claudia in de buurt te hebben, is voor het menselijke element, zelfs als er wat fouten door ontstaan. Bovendien zou het de rendieren weer bij alle betrekken.’

‘De Werkplaats houdt meer van rendieren dan ik,’ mompelde Claudia terwijl ze langzaam wegdeinsde toen Vixen haar naderde en met een nieuwsgierige neus haar hand probeerde te bereiken.

‘Kom op.’ Kris grinnikte. ‘Ze gaat niet bijten. Nou ja, niet hard.’

‘Ik was erbij toen ze dachten dat je graan in je zakken had, Kris. Ik loop niet terug naar de fabrieksvloer in niets anders dan de ‘secrets’ die ik met Victoria deel.’

Kris zweeg alsof hij probeerde te begrijpen wat dat betekende, of misschien wist hij het, en probeerde hij het zich voor te stellen. Valy wilde niet begrijpen wat ze in hun vrije tijd deden. Het was zijn idee geweest om het graan stiekem in Kris’ zakken te doen. Misschien was het wreed geweest en was de kans groot dat Kris wist dat de elven het hadden gedaan, maar hij had hen er nooit op aangesproken.

Blizy was stiekem geweest, maar Kris had zijn eigen zakken niet met graan gevuld.

‘Kom op.’ Kris inspecteerde de prachtige houten en aluminium carrosserie van de slee. Valy moest toegeven dat de andere slee beter was geweest voor het werk, maar als de Werkplaats van gedachten was veranderd, zou hij het niet aanvechten.

‘Oké, we zullen ze op de proef stellen,’ kondigde Valy aan, terwijl ze de systemen aanzette en de kudde riep om ze aan de slee vast te maken. Het zag eruit, en werkte, als de oude slee, maar er waren genoeg upgrades voor ze om te onderzoeken.

Kris sprong op zijn plek op de slee toen hij klaar was met het vastmaken van de kudde en ontgrendelde de *boosters*. Het was maar goed dat er extra voortstuwing was toegevoegd om de rendieren te helpen het extra gewicht te dragen.

‘Laten we eens kijken wat we hier hebben,’ mompelde hij terwijl Valy op de stoel van de copiloot ging zitten. ‘Het lijkt erop dat we een verhullingssysteem hebben. Zou vergelijkbaar moeten zijn met wat we in de andere hadden, hoewel het ruisonderdrukking toevoegt. Dat hadden we eerder niet nodig.’

‘Laat het gaan, Kris,’ stelde Valy voor, terwijl hij op zijn schouder klopte. ‘De oude was leuk, maar dat is verleden tijd. We gaan voor een traditionele look, dat betekent een terugkeer naar de basis.’

‘Natuurlijk, maar kijk eens hier! Er is een wapensysteem.’ Hij riep een menu op het dashboard op. ‘Waar hebben we wapens voor nodig?’

‘De Werkplaats denkt blijkbaar dat we in de nabije toekomst veel meer controle zullen krijgen en spionage drones moeten neerschieten.’

Het was een goed punt. Kris haalde zijn schouders op en knikte om te laten zien dat hij dat antwoord accepteerde. ‘Toch denk ik niet dat we te hard moeten pushen om het nieuwe systeem voor deze Kerst klaar te krijgen. De andere slee ging drie jaar door een productie hel voordat hij werd gebruikt, en dan zouden we deze gewoon na minimaal testen, inzetten? Dat zie ik niet zitten.’

Dat was zijn tactische geest die sprak en waarschijnlijk een van de redenen waarom de Werkplaats hem had uitgekozen. Hij jammerde en klaagde, maar hij was voorzichtig met de uitrusting die hij mee het veld in zou nemen. Als hij eenmaal daar was, zou hij alles wat hij had zo goed mogelijk gebruiken.

‘Ik denk dat we niets anders kunnen doen dan deze baby uit te proberen,’ mompelde Kris ten slotte. Hij trok aan de teugels, die fungeerden als een joystick om de rendieren te leiden, hoewel ze de vrijheid hadden om zichzelf te sturen.

‘Voor geluk.’ Claudia klom op de zijkant van de slee en drukte een lichte kus op Kris’ wang.

‘Ik... ja, bedankt.’ Hij knikte. Kris was nog steeds niet gewend aan het romantische aspect van hun relatie. Valy wist genoeg over menselijk gedrag om in te zien dat Claudia zich er net zo ongemakkelijk bij voelde, hoewel ze het beter kon verbergen. Misschien had ze meer geoefend.

Kris bleek echter wel bedreven te zijn in het omgaan met de rendieren. De elven hadden een moeilijk parcours van zes kilometer voor hen uitgezet met veel koerswijzigingen en moeilijke trajecten die de nieuwe slee tot het uiterste zouden testen.

Valy vroeg zich werkeloos af of het een goed idee zou zijn om de eerste echte proefvaart te maken zonder copiloot. Ze hadden een piloot nodig, maar niet iemand om de slee te helpen besturen.

Bovendien voegde hij meer gewicht toe, hoewel niet zoveel als Kris. Ze hadden ook een aantal gevechtsattributen voorbereid, waarbij de elven speelgoed drones gebruikten om Kris doelen te bieden om op te schieten, omdat de drones zich als raketten zouden gedragen.

Het ging allemaal om verdediging, wat betekende dat een schutter niet nodig was.

‘Denk je-’

‘Nee,’ onderbrak Kris hem voordat Valy de rest kon zeggen. ‘Denk er niet eens aan. Je gaat met mij mee op deze vlucht.’

‘Ugh.’ Valy deed de gordels om en rolde met zijn ogen. ‘Prima.’

Hoofdstuk 3

Het was niet de slechtste mokka die hij ooit had gehad. Het was ook niet de beste, als hij eerlijk was, maar het was zo'n dag. Het was zijn schuld dat hij iets uit hun eigen coffeeshop probeerde te halen. Het was CYM's beste poging om elke cent uit de mensen die ze in dienst hadden te persen.

Al het andere moest worden ingecheckt bij de beveiligingsbalie beneden, waardoor ze gedwongen werden om in de interne cafetaria en coffeeshops te kopen, tenzij ze het langzame, vervelende proces wilden doorlopen van gecontroleerd worden, zowel bij het naar buitengaan als het terugkomen.

Ze hadden te maken met dure patenten, wat de uitgebreide beveiliging verklaarde, maar Brett nam aan dat er ook een vleugje hebzucht in zat. De meeste producten die de cafetaria en coffeeshop verkochten waren tweederangs, en hoeveel werk de koks of barista's er ook in stopten, alles smaakte naar fastfood.

Hij keek fronsend naar de mok en zag het smiley gezichtje dat iemand naast zijn naam had gezet, samen met een vriendelijk 'een fijne dag verder'. Het was moeilijk om boos te zijn op de mensen die in deze divisie werkten, maar ze zouden wat moeite moeten doen om fatsoenlijke shit te vinden om te verkopen. Misschien zouden ze Starbucks een winkel in het gebouw moeten laten openen.

Dat zou nooit werken. Bovendien waren de mensen boven te gierig om dingen te verbeteren. De koffie en het eten waren allemaal nauwelijks goed genoeg om te voorkomen dat het gemopper van de medewerkers in klachten veranderde. Het zou niet lang duren, maar voor nu was het goed genoeg.